

Med Bach till kaffet

STÖDE MUSIKVECKA

Stöde kyrka
Kaffekantat och Orkestersvit nr 2 av J. S. Bach; folkvisor för sång och pianotrio av L. van Beethoven
Jonas Degerfeldt, tenor, Anna-Lena Klingstedt-Westin, sopran, Stefan Groth, bas, Lotuskvartetten, Veronica Fuchs, flöjt och Lars Jönsson, piano och cembalo.

Gemyt är knappast ett ord man brukar förknippa med barockmusik i en kyrka. Men genom Stöde musikveckas näst sista konsert – för i år i alla fall – gick ett stort leende, från öppningsdanserna till slutets lilla drift med svenska folkets doftande favoritdrog.

Husbandet Lotuskvartetten, Stödes nästan alldeles egna Lars Jönsson på piano och Bachpiano (cembalo) och flöjtisten Veronica Fuchs gestaltade tysk och japansk perfektion i samspel.

Efter en lite trevande början gled de snabbt ihop och levererade sedan kvällen igenom musik så spänstig att varje fras liksom studsade fram. Kanske något jämntjockt ibland men alltid elegant, porlande, lätt – och samtidigt lyckades de ge orkestersvitens danser en nypa råhet och respektlöshet, så att man verkligen tänkte på dåtida dansbjudningar hellre än högtidliga konserter.

Beethoven-bearbetade livfulla folksånger och sjömansaktiga valser – nästan som om han skulle ha fått tag i Taube – fortsatte att hålla publiken på gott humör när operatenoren Jonas Degerfeldt anslöt sig. Hans mörka, barytonfärgade tenor har styrka och mässingsklang, men kanske var det akustiken som dolde honom lite under instrumenten. Nu dämpade det inte glädjen hos

Nu får det vara slut på kaffepimplandet, säger fadern (Stefan Groth) till som dotter (Anna-Lena Klingstedt-Westin) och servitören (Jonas Degerfeldt). Bachs Kaffekantat gjordes både musikaliskt och sceniskt.

publiken, som börjat med inropningarna redan efter första numret.

Bachs kaffekantat är en liten komisk operascen, där originaltexten börjar "Schweig stille, plaudert nicht" – tig stilla och snacka inte, vilket inte är någon lysande utgångspunkt för ett kafferep.

Nu bryr sig förstas sångarna inte ett skvatt om den saken. Till

tryggt tuffande Bach-musik försöker en far få sin kaffetörstiga dotter att inte sitta bort sitt liv på kafé, och förstår först på slutet att den trevliga servitören har en viss inverkan.

När denne i sin aria läser upp notan över allt dottern skvimpat i sig anar man något av kärlekens makt; med så mycket koffein i sig borde tjejen normalt ha svävat en decimeter över stolen.

Jonas Degerfeldt var i sitt rätta element och ägde den improviserade scenen, sjöng, serverade och trugade kaffe på orkestern.

Men ortens egna sångare, välbehärskade basen Stefan Groth och drillande sopranen Anna-Lena Klingstedt-Westin, gjorde också ett gott arbete, inspirerade av det operavana sällskapet och kaféorkestern.

I allt var det en godmodighetens och glädjens kväll, med

musiker som hade klass och koll, och som inte bara bjöd på kaffe utan främst på sig själva.

text
Susanne Holmlund
susanne.holmlund@st.nu
060-197278

foto
Sören Walldin
soren.wallidin@st.nu
060-197181

Publicerad 2 augusti 2008
Uppdaterad 4 mars 2009

SUNDSVALLS TIDNING

Bach till kaffet

**Stöde kyrka
Kaffekantat och Orkestersvit nr 2 av J. S. Bach;
folkvisor för sång och pianotrio av L. van Beethoven
Jonas
Degerfeldt, tenor, Anna-Lena Klingstedt-Westin, sopran, Stefan
Groth, bas, Lotuskvartetten, Veronica Fuchs, flöjt och Lars
Jönsson, piano och cembalo**

Gemyt är knappast ett ord man brukar förknippa med barockmusik i en kyrka. Men genom Stöde musikveckas näst sista konsert - för i år i alla fall - gick ett stort leende, från öppningsdanserna till slutets lilla drift med svenska folkets doftande favoritdrog. Husbandet Lotuskvartetten, Stödes nästan alldeles egna Lars Jönsson på piano och Bachpiano (cembalo) och flöjtisten Veronica Fuchs gestaltade tysk och japansk perfektion i samspel.

Efter en lite trevande början gled de snabbt ihop och levererade sedan kvällen igenom musik så spänstig att varje fras liksom studsade fram. Kanske något jämntjockt ibland men alltid elegant, porlande, lätt - och samtidigt lyckades de ge orkestersvitens danser en nypa råhet och respektlöshet, så att man verkligen tänkte på dåtida dansbjudningar hellre än högtidliga konserter.

Beethoven-bearbetade livfulla folksånger och sjömansaktiga valser - nästan som om han skulle ha fått tag i Taube - fortsatte att hålla publiken på gott humör när operatenoren Jonas Degerfeldt anslöt sig. Hans mörka, barytonfärgade tenor har styrka och mässingsklang, men kanske var det akustiken som dolde honom lite under instrumenten. Nu dämpade det inte glädjen hos publiken, som börjat med inropningarna redan efter första numret.

Bachs kaffekantat är en liten komisk operascen, där originaltexten börjar "Schweigt stille, plaudert nicht" - tig stilla och snacka inte, vilket inte är någon lysande utgångspunkt för ett kafferep.

Nu bryr sig förstås sångarna inte ett skvatt om den saken. Till tryggt tuffande Bach-musik försöker en far få sin kaffetörstiga dotter att inte sitta bort sitt liv på kafé, och förstår först på slutet att den trevlige servitören har en viss inverkan. När denne i sin aria läser upp notan över allt dottern skvimpat i sig anar man något av kärlekens makt; med så mycket koffein i sig borde tjejen normalt ha svävat en decimeter över stolen.

Jonas Degerfeldt var i sitt rätta element och ägde den improviserade scenen, sjöng, serverade och trugade kaffe på orkestern. Men ortens egna sångare, välbehärskade basen Stefan Groth och drillande sopranen Anna-Lena Klingstedt-Westin, gjorde också ett gott arbete, inspirerade av det operavana sällskapet och kaféorkestern.

I allt var det en godmodighetens och glädjens kväll, med musiker som hade klass och koll, och som inte bara bjöd på kaffe utan främst på sig själva.

